

[Tyroll]

udvikle sig frem til 1990. Der er så at sige udelukkende tale om en fremskrivning af forventningerne til befolkningsudviklingen og om økonomiske overvejelser ud fra den elendige krisepolitik, som vi er vidne til.

Vi har før spurgt indenrigsministeren og socialdemokratiet om, hvordan man kan lave en hospitalsplan uden først at have lavet en sundhedsplanlægning. Foreligger der en sådan sundhedsplanlægning for hovedstadsområdet? Når man ser på de omfattende reduktioner, som er planlagt, skulle man tro, at der lå en sådan planlægning, men det er jo ikke tilfældet. Der burde ligge en plan for det forebyggende arbejde, der kan forbedre sundhedstilstanden i befolkningen, så den kommer til at svare til den planlagte reduktion af hospitalssektorens kapacitet. En sådan plan burde indeholde en lang række elementer, som jeg har nævnt før, uden at ministeren har villet debattere dem. Det drejer sig om sikring af et sundt arbejdsmiljø, sikring af et sundt boligmiljø til en overkommelig pris – det er jo især de svage, der bliver ramt af usunde boliger – sikring af beskæftigelse og af, at den psykiske og fysiske nedbrydning stoppes, sikring mod forurening af miljøet og madvarer, sikring af trafikken osv. osv. – en lang række aktiviteter, der burde tages op, og som man burde have med ind i disse spørgsmål.

I det hele taget burde der sættes langt mere trumf på en opprioritering af det forebyggende arbejde, og her må vi nok sige, at nedsettelsen af et forebyggelsesråd ikke rækker særlig langt. Der må tages helt anderledes fat i de konkrete forhold. Også de sundhedsarbejdere, der forståeligt nok kæmper for deres arbejdspladser, for de velfungerende hospitaler, må i højere grad gå ind og være med til at debattere, hvad der er årsagerne til den sundhedstilstand, der er til stede, og på hvilken måde det forebyggende arbejde kan effektiviseres. Hvor er det især, der bør gribes ind? Hvor er det især, årsagerne ligger? Det er helt oplagt, at det er nødvendigt at få et stærkere samarbejde mellem de faglige organisationer inden for LO-området og sundhedsarbejdernes organisationer om at få effektiviseret det forebyggende arbejde. Senere kan man så finde ud af, hvordan og hvorledes en klar omprioritering til det forebyggende arbejde kan sættes igennem, og her har vi efterlyst nogle klare planer for, hvor man vil

udvide, hvor man vil indskrænke, og hvilke sammenhænge der er med sådan en overordnet planlægning.

At disse aktiviteter er nødvendige at få ind i billedet, viser sig også tydeligt i det øjeblikkelige slagsmål med bl. a. Dansk Arbejdsgiverforening. Vi ser bare i dag, hvordan man udøver økonomisk pression, for det er i denne organisation, man har muligheden for at udøve pression for at sikre sig imod, at grænseværdierne ændres over for en lang række farlige stoffer, der bruges i industrien, i byggeriet osv. Her ønsker man altså at sætte sin økonomiske magt ind – trusler om et forværret betalingsbalanceunderskud med 1 mia kr., trusler om lukning af virksomheder osv. – for at hindre en gunstig sundhedsmæssig udvikling, og der er vel udsigt til, at man får held med at få kørt det igennem. Vi har set, hvordan man administrativt i arbejdstilsynet har medvirket til at lempe på den nu-gældende praksis. Her er der brug for en indsats, og derfor er det helt klart, at vi ønsker at få debatteret den planlægning, der ligger til grund for disse reduktioner i hovedstaden.

Endelig vil jeg sige, at det ville klæde den socialdemokratiske regering, om den ville gøre noget effektivt for at hindre, at der bliver oprettet så mange venteafdelinger. Det er simpelt hen ikke en menneskeverdigg tilværelse, der bydes de ældre via disse omfattende venteafdelinger, der efterhånden oprettes rundt omkring, og her har regeringen muligheden for at gribe ind.

Steffensen (KrF):

Jeg vil gerne begynde med at takke ministeren for udtalelsen her i dag om de to hospitaler og deres fremtid.

Og så synes jeg, det er dejligt at konstatere, at alle partier og alle partiets ordførere er enige om, at de to hospitaler er ualmindelig velrenommerede og velanskrevne hospitaler, hvad enten man ser på det fra lægelig side, fra sygeplejerskeside eller fra patientside.

Derfor er det også forståeligt, at det har vakt bekymring i de to hospitalers medarbejderstab såvel som i befolkningen ude over det ganske land, kan vi næsten sige, at der ligesom sættes spørgsmålstegn ved, om de to hospitaler fortsat skal fungere, som de har gjort i en lang årrække og med en rig tradition bag sig. Det har med rette vakt bekym-